

**დამოუკიდებელი ინსპექტორის
გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა**

ქ. თბილისი

2020 წლის 12 ოქტომბერი

**დისციპლინური საქმე №17/19-2
მოსამართლე --- მიმართ
დისციპლინური სამართალწარმოების ნაწილობრივ შეწყვეტის შესახებ**

-- -- 2019 წლის 29 იანვრის №-- საჩივრის საფუძველზე „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75⁵ მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტისა და 75⁶ მუხლის შესაბამისად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ მოსამართლე --- მიმართ დაიწყო დისციპლინური სამართალწარმოება და წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმება.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2019 წლის 05 მარტის №84/17-03 წერილით მოსამართლეს ეცნობა მის მიმართ №-- საჩივრის შემოსვლის და დისციპლინური სამართალწარმოების დაწყების შესახებ.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ დასკვნა მომზადდა 2019 წლის 04 აპრილს.

1. საჩივრის ავტორის მიერ მითითებული გარემოება:

საჩივრის ავტორი აღნიშნავს, რომ სამჯერ გაათავისუფლა სამსახურიდან უკანონოდ -- სამინისტრომ და ყველა საქმეს განიხილავდა მოსამართლე ---.

საჩივრის ავტორს მიაჩნია, რომ მოსამართლე --- არ ჰქონდა უფლება განეხილა მისი საქმე და უნდა განეხორციელებინა თვითაცილება, ვინაიდან მოსამართლეს განხილული ჰქონდა მისი დავა -- სამინისტროსთან და 2007 წელს მიღებული ჰქონდა უკანონო გადაწყვეტილება, რაც უზენაესმა სასამართლომ გააუქმა.

2. საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები:

-- -- 2017 წლის 07 თებერვალს სარჩელით მიმართა -- -- სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას, მოპასუხე - საქართველოს -- სამინისტროს მიმართ და მოითხოვა საქართველოს -- -- 2017 წლის 11 იანვრის №-- ბრძანების ბათილად ცნობა, სამუშაოზე აღდგენა და განაცდურის ანაზღაურება.

საქმეს განსახილველად გადაეცა -- -- სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის მოსამართლე ---. მოსამართლე --- 2017 წლის 23 ივნისის მოხსენების საფუძველზე, საქმე განსახილველად გადაეცა ამავე კოლეგიის მოსამართლე ---.

2017 წლის 12 ივნისს, -- -- დაზუსტებული სარჩელით მიმართა -- -- სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას და მოითხოვა - საქართველოს -- -- 2017 წლის 11 იანვრის №-- ბრძანების ბათილად ცნობა, 2017 წლის 8 მაისის №-- ბრძანების ბათილად ცნობა, სამუშაოზე აღდგენა და განაცდურის ანაზღაურება.

-- -- სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 12 ივნისის განჩინებით -- -- დაზუსტებული სასარჩელო განცხადება წარმოებაში იქნა მიღებული.

2017 წლის 13 ნოემბერს ჩანიშნულ მოსამზადებელ სხდომაზე მოსარჩელემ გაზარდა სასარჩელო მოთხოვნა - საქართველოს -- მინისტრის 2017 წლის 11 იანვრის №-- ბრძანების ბათილად ცნობა, -- სამინისტროში განხორციელებული რეორგანიზაციისა და შტატების შემცირების შესახებ.

-- -- სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის მოსამართლის -- -- 2017 წლის 07 დეკემბრის განჩინებით, სასამართლომ იმსჯელა 2017 წლის 11 იანვრის №-- ბრძანებაზე (აღნიშნულ ბრძანებაზე დისციპლინური საჩივრის ავტორი) და მიიჩნია, რომ -- -- სარჩელზე, 2017 წლის 11 იანვრის №-- ბრძანების ბათილად ცნობის ნაწილში უნდა შეწყდეს საქმის წარმოება.

სასამართლო მიუთითებდა, რომ საქართველოს -- სამინისტროს წარმოდგენილი ჰქონდა შესაგებელი თანდართული მასალებით, კერძოდ შესაგებელს თან ერთვოდა 2017 წლის 11 იანვრის №-- ბრძანება, რომელიც მოსარჩელე - -- -- გადაეცა 2017 წლის 2 ივნისის სასამართლო სხდომაზე. შესაბამისად, მან სასამართლოს მომართა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ოფიციალურად გაცნობის დღიდან კანონით დაწესებული გასაჩივრების ერთ თვიანი ვადის გასვლის შემდეგ. აღნიშნულით, სასამართლო არ დაეთანხმა მოსარჩელის არგუმენტს, თითქოს მისთვის ახლა გახდა ცნობილი სადაოდ გამხდარი ბრძანების შინაარსის და მნიშვნელობის თაობაზე, რადგან მისი განთავისუფლების თაობაზე ბრძანებაში ერთ-ერთ საფუძვლად მითითებული იყო სწორედ აღნიშნული ბრძანება.

2018 წლის 26 ნოემბერს, სასამართლოს მოსამზადებელ სხდომაზე, მოსარჩელე მხარემ სასამართლოს (მოსამართლის) მიმართ დააყენა აცილების შუამდგომლობა, რის მოტივად მიუთითა ის გარემოება, რომ 2017 წლის 7 დეკემბერს გამართულ სასამართლო სხდომაზე, შეილახა მისი უფლებები, ვინაიდან სასამართლომ, 2017 წლის 11 იანვრის №-- ბრძანების ბათილად ცნობის ნაწილში სარჩელზე შეწყვიტა საქმის წარმოება, რომელიც -- სააპელაციო სასამართლომ დატოვა უცვლელი. მოსარჩელის განმარტებით, აღნიშნული არის უკანონო, მაშინ როდესაც სადავო აქტზე არ არის მითითებული გასაჩივრების ვადა და წესი.

მოსარჩელემ აცილების საფუძვლად ასევე უთითებდა -- სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2007 წლის 25 ივნისის განჩინებაზე (განმხილველი მოსამართლე - -- --), რომლითაც -- -- სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და უცვლელად დარჩა -- -- სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2007 წლის 20 თებერვლის გადაწყვეტილება (აღნიშნული გადაწყვეტილებით მოსარჩელე - -- -- სარჩელი არ დაკმაყოფილდა), ხოლო, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2008 წლის 22 მაისის განჩინებით, ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა -- -- საკასაციო საჩივარი, გაუქმდა -- სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2007 წლის 25 ივნისის განჩინება და საქმე ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდა იმავე სასამართლოს, რის გამოც მას გაუჩნდა ეჭვი საქმის მოსამართლის მიუკერძოებლობასთან დაკავშირებით და მოსარჩელემ მიუთითა, რომ აცხადებს სრულ უნდობლობას.

-- -- სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის მოსამართლის -- -- 2018 წლის 07 დეკემბრის განჩინებით, დაკმაყოფილდა აცილების შუამდგომლობა და საქმე გადაეცა სხვა მოსამართლეს.

სასამართლომ აღნიშნა, რომ -- -- მხრიდან არაერთხელ იქნა პრეტენზია გამოთქმული და განმარტებული, რომ ზემოთ მითითებული გადაწყვეტილების შემდეგ, სასამართლო მოცემული

შემადგენლობით ვერ იქნებოდა ობიექტური და დიდი ალბათობით მიიღებდა ისევ მის საწინააღმდეგო გადაწყვეტილებას, მიუხედავად ამისა, მოსამართლის აცილების თაობაზე მოსარჩელე მხარის განცხადება დაუსაბუთებელი და უსაფუძვლოა, არ არსებობს საქმის შედეგით დაინტერესების ან სხვა ისეთი გარემოებები, რომელიც ეჭვს იწვევს მოსამართლის მიუკერძოებლობასა და დამოუკიდებლობაში, თუმცა, სასამართლოს, როგორც სახელმწიფო ხელისუფლების უმნიშვნელოვანესი ინსტიტუტის მიმართ შესაძლო რაიმე ეჭვის თავიდან აცილების, მოსარჩელის ეჭვის გაქარწყლებისა და ამ გზით საქმის სამართლიანი განხილვის უზრუნველყოფის მიზნით, სასამართლოს მიაჩნია, რომ ამ შემთხვევაში მიზანშეწონილია საქმის აცილება.

2017 წლის 13 ნოემბრის სხდომის ოქმის აუდიო ჩანაწერის მოსმენის შედეგად ირკვევა, რომ მოსარჩელემ დააყენა შუამდგომლობა სხდომის გადადებასთან დაკავშირებით ადვოკატის გამოუცხადებლობის გამო, რასაც ასევე დაეთანხმა მოპასუხის წარმომადგენელი, რომელმაც აღნიშნა, რომ გაეცნობა მოსარჩელის განცხადებას სასარჩელო მოთხოვნის გაზრდასთან დაკავშირებით. საკითხზე მსჯელობისას მოსამართლემ ყურადღება გაამახვილა მოსარჩელის მხრიდან სასარჩელო მოთხოვნის გაზრდასთან დაკავშირებით და აღნიშნა, რომ ყველაზე უფრო მეტად მნიშვნელოვანი განცხადების ეს ნაწილი იყო, რითაც მოთხოვნილი იყო შტატის შემცირების თაობაზე ბრძანების ბათილად ცნობა.

2017 წლის 13 ნოემბრის და 07 დეკემბრის სხდომის ოქმის აუდიო ჩანაწერებზე დაყრდნობით, მოსამართლის მხრიდან მოპასუხე მხარისათვის კონსულტაციის გაწევის ან მითითებების მიცემის ან პროცესუალური დარღვევის ფაქტი არ გამოვლენილა.

3. დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2019 წლის 05 მარტის დასკვნა:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-2 პუნქტი განსაზღვრავს მოსამართლის დისციპლინური გადაცდომის სახეებს. იმისათვის, რომ დადგინდეს ჰქონდა თუ არა ადგილი მოსამართლის მიერ შესაბამისი გადაცდომის ჩადენის ფაქტს, საჭიროა სამართლებრივი შეფასება მივცეთ მოცემულ საქმეზე დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს და შევავსოთ კონკრეტული ფაქტები შეიცავენ თუ არა დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს, კერძოდ, უნდა შევასდეს შეიცავს თუ არა დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს განსახილველ საქმეზე საჩივრის ავტორის მიერ დასახელებული საკითხები.

საქართველოს კონსტიტუციის 63-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, არავის არა აქვს უფლება მოსთხოვოს მოსამართლეს ანგარიში კონკრეტულ საქმეზე. „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის მე-7 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, მოსამართლე თავის საქმიანობაში დამოუკიდებელია. მოსამართლე ფაქტობრივ გარემოებებს აფასებს და გადაწყვეტილებებს იღებს მხოლოდ საქართველოს კონსტიტუციის, საერთაშორისო სამართლის საყოველთაოდ აღიარებული პრინციპებისა და ნორმების, სხვა კანონების შესაბამისად და თავისი შინაგანი რწმენის საფუძველზე. ამავე კანონის 75¹⁰ მუხლის მე-5 პუნქტის თანახმად, დისციპლინური სამართალწარმოების დროს დაუშვებელია მოსამართლის მიერ გამოტანილი აქტების კანონიერებაზე ზედამხედველობა.

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, კანონის არასწორი განმარტება, რომელსაც საფუძვლად უდევს მოსამართლის შინაგანი რწმენა, არ არის დისციპლინური გადაცდომა და აღნიშნული ქმედებისათვის მოსამართლეს არ ეკისრება დისციპლინური პასუხისმგებლობა.

საქმის მასალების მიხედვით, მოსამართლე -- -- მიერ მიღებული განჩინებით -- -- სარჩელზე - გაზრდილი სასარჩელო მოთხოვნის (ბრძანების ბათილად ცნობის) ნაწილში შეწყდა საქმის წარმოება, რასაც არ ეთანხმება საჩივრის ავტორი.

ზემოაღნიშნული სამართლებრივი ნორმების ანალიზით, მოსამართლის გადაწყვეტილება წარმოადგენს სასამართლოს მიერ შინაგანი რწმენის საფუძველზე მიღებულ გადაწყვეტილებას, რომლის შეფასებაც დისციპლინური სამართალწარმოების ფარგლებში დაუშვებელია, ისევე როგორც დისციპლინური კუთხით მსჯელობის საგანი ვერ გახდება მოსამართლის მიერ საქმეზე მიღებული შემაჯამებელი განჩინებები თუ სხვა აქტები, მათ შორის მოსამართლე --- 2017 წლის 07 დეკემბრის განჩინება.

ამასთან, რაც შეეხება მოსამართლის აცილების საკითხს, საქმის მასალების მიხედვით, აღნიშნულ საკითხზე სასამართლომ იმსჯელა მას შემდეგ რაც მოსარჩელემ დააყენა შუამდგომლობა და მიიღო გადაწყვეტილება საქმის აცილების თაობაზე. შესაბამისად, ამ კუთხით საჩივრის ავტორის მოთხოვნა უსაფუძვლოა.

4. საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ გადაწყვეტილების მიღების სამართლებრივი საფუძვლები:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის თანახმად, დისციპლინურ გადაცდომად შეიძლება მიჩნეულ იქნას მხოლოდ ისეთი ქმედება, რომელიც „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-8 პუნქტშია მოცემული.

მნიშვნელოვანია, რომ „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹⁰ მუხლის მე-5 პუნქტის თანახმად, დისციპლინური სამართალწარმოების დროს დაუშვებელია მოსამართლის მიერ გამოტანილი აქტების კანონიერებაზე ზედამხედველობა. შესაბამისად, საჩივრის ავტორის მითითება მოსამართლის მიერ მიღებული გადაწყვეტილების/განჩინების კანონიერების თაობაზე არ შეიძლება განხილულ იქნეს დისციპლინური გადაცდომად.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სადისციპლინო პალატა 2016 წლის 21 ივლისის №დს-შ/9-16 გადაწყვეტილებაში განმარტავს, რომ „კანონიერების პრინციპი კანონის უზენაესობას ეფუძნება. ეს კონსტიტუციური პრინციპია, რომლის თანახმად, არავის არ აქვს უფლება კანონმდებლობის მოთხოვნათა საწინააღმდეგოდ განახორციელოს რაიმე ქმედება.“

ამასთან, მართლმსაჯულების განხორციელების უფლებამოსილება აქვს მხოლოდ მოსამართლეს კანონით დადგენილი წესით, ხოლო მოსამართლის მიერ მიღებული გადაწყვეტილების გადასინჯვის უფლებამოსილება ზემდგომი ინსტანციის სასამართლოს კომპეტენციას წარმოადგენს.

„მოსამართლის მიერ მიღებული გადაწყვეტილება არ შეიძლება იყოს გადასინჯვის საგანი, გარდა გასაჩივრების ტრადიციული პროცედურისა“ (ალექსანდრე ვოლკოვი უკრაინის წინააღმდეგ §80). დისციპლინური სამართალწარმოების ქრილში, დამოუკიდებელი ინსპექტორი ვერ იმსჯელებს მოსამართლის მიერ მიღებული განჩინება/გადაწყვეტილების კანონიერებაზე, ვინაიდან დამოუკიდებელი ინსპექტორის სამსახური არ წარმოადგენს სასამართლოს ზემდგომ ინსტანციას, რომელსაც შეუძლია გააუქმოს/შეცვალოს გადაწყვეტილება.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2019 წლის 04 აპრილის დასკვნით დადგინდა, რომ --- №-- საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები არ შეიცავს მოსამართლე --- მიერ „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-8 პუნქტით გათვალისწინებულ დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ნიშნებს.

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹² მუხლის პირველი პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტის თანახმად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორი იღებს დასაბუთებულ გადაწყვეტილებას მოსამართლის მიმართ დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის შესახებ, თუ საჩივარი ეხება მოსამართლის მიერ გამოტანილი აქტის კანონიერებას (2020 წლის 1 იანვრიდან მოქმედი რედაქცია).

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, დამოუკიდებელმა ინსპექტორმა იხელმძღვანელა „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹⁰ მუხლის მე-5 პუნქტით, 75¹² მუხლის პირველი პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტით და

გადაწყვიტა:

-- -- №-- საჩივრის შეწყდეს დისციპლინური სამართალწარმოება მოსამართლე -- -- მიმართ, განჩინებების კანონიერების შემოწმების ნაწილში.

ზურაბ აზნაურაშვილი

დამოუკიდებელი ინსპექტორი